

หัวข้อวิทยานิพนธ์	คุณธรรมทางกฎหมาย : ศึกษากรณีความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551
ชื่อผู้เขียน	นราวิทย์ ศักดิ์เพชร
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ อัจฉริยา ชูตินันท์
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

ในการกำหนดความผิดอาญาทุกฐานความผิดนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กฎหมายอาญาเป็นเครื่องมือในการคุ้มครองสิ่งที่มีคุณค่าสำคัญอันเป็นประโยชน์ร่วมกันของคนในสังคม และเป็นสิ่งที่สังคมต้องการคุ้มครองโดยกฎหมาย ที่เรียกว่า “คุณธรรมทางกฎหมาย” ซึ่งอยู่เบื้องหลังในการกำหนดความผิดอาญาแต่ละฐาน และถือเป็นองค์ประกอบประการสำคัญของความผิดฐานนั้น ๆ กล่าวคือ การกระทำใดเป็นการกระทบหรือละเมิดต่อคุณธรรมทางกฎหมาย การกระทำนั้นย่อมเป็นความผิดต่อกฎหมาย ดังนั้น เมื่อได้ทราบถึงคุณธรรมทางกฎหมายแล้ว ย่อมจะช่วยให้การตีความกฎหมายเป็นไปอย่างถูกต้อง และส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมดังเจตนารมณ์ของกฎหมาย ด้วยเหตุดังกล่าว วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมุ่งทำการศึกษาถึง คุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่าแลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ซึ่งประสบปัญหาในการตีความถ้อยคำว่า “ประกอบกิจการ” ว่ามีขอบเขตความหมายเพียงใด เนื่องจากมิได้มีการให้ความหมายไว้ในกฎหมายฉบับนี้ จึงก่อให้เกิดการตีความกฎหมายที่แตกต่างกัน อันมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายในที่สุด

จากการศึกษาพบว่า ความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 38 มีคุณธรรมทางกฎหมาย 2 ประการ คือ “ประสิทธิภาพในการตรวจสอบและควบคุมความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์” และ “สิทธิในทางการค้าของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์และผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้อง” โดยกำหนดให้ความผิดฐานนี้เป็นมาตรการที่ช่วยในการป้องกันมิให้มีการเผยแพร่ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมไปสู่สาธารณชน และเป็นมาตรการที่ช่วยในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ โดยการปราบปรามผู้ฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ เพื่อแก้ปัญหากละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์

ที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายในสังคมไทย อันเป็นการคุ้มครองผู้ประกอบการเกี่ยวกับภาพยนตร์ ที่ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายไม่ได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจ และเมื่อพิจารณาจาก คุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานนี้แล้วจึงสามารถตีความคำว่า “ประกอบกิจการ” ที่บัญญัติ ในมาตรา 38 นี้ได้ว่า หมายเฉพาะการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ที่ดำเนินการอย่างเป็นปกติธุระในลักษณะต่อเนื่อง เพื่อการค้าโดยมุ่งแสวงหากำไร กล่าวคือ อยู่ใน ลักษณะของการดำเนินกิจการที่สามารถกระทบต่อคุณธรรมทางกฎหมายทั้งสองประการดังกล่าวได้

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงขอเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยเห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 กล่าวคือ กำหนดนิยามคำว่า “ประกอบกิจการ” ให้เกิดความชัดเจนและสอดคล้องกับคุณธรรมทางกฎหมาย อีกทั้งแก้ไขระวาง โทษของความผิดฐานนี้ให้เกิดความยืดหยุ่นยิ่งขึ้น เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการปรับใช้ กับพฤติการณ์ในแต่ละกรณีได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ควรแยกการกระทำความผิดระหว่างการประกอบกิจการที่ทำเป็นธุรกิจ กับการประกอบกิจการที่ทำโดยได้รับผลประโยชน์ตอบแทน ออกจากกันเป็นคนละฐานความผิด และกำหนดบทลงโทษให้เหมาะสมและได้สัดส่วนกับการ กระทำความผิด อันจะส่งผลให้กระบวนการยุติธรรมสามารถอำนวยความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นใน สังคมได้อย่างแท้จริง

Thesis Title	Legal Interest: the Case Study of an Offence Relating to Renting, Exchanging and Distributing Films without Lawful Permission under the Films and Video Act B.E. 2551 (2008)
Author	Mr. Narawit Sakpetch
Thesis Advisor	Associate Professor Achariya Chutinun
Department	Master of Law
Academic Year	2014

ABSTRACT

The punitive design for every criminal offense is based on the ultimate goal that criminal law is to be applied as a tool to protect public benefits which promote important social values, together with common utility. The society accepts that “legal interest” are backbones of punitive design for each and every criminal offense. They can actually be considered an important element of crime. That is to say, any *actus reus* that adversely affects or harms legal interest is considered a violation of law. Thus, knowing legal interest would help us interpret law in an appropriate and proper light, and enforcement of law will be carried on effectively in accordance with its purposes. This paper, therefore, aims at studying legal interest backing the offense of renting, exchanging or distributing films without lawful permission pursuant to Section 38 of the Films and Video Act B.E. 2551 (2008). My focus is on the interpretative problem regarding the scope of the term “business undertaking” which is not defined under the Act. The term has been interpreted differently from one circumstance to another. Such diverse interpretation consequently diminishes effectiveness in the law enforcement as a whole.

The study finds that an offense of renting, exchanging or distributing films without lawful permission pursuant to Section 38 of the Act incorporates with it two important legal interest which are “effectiveness of monitoring and controlling film contents” and “trading rights of copyright owners in the film business and related business undertakers”. Both virtues are underlying bases of the offense, making it as a legal measure that prevents inappropriate film contents from being released to the public viewing. It is also a legal scheme that supports the film industry by quashing copyright violators and, as a result, reducing the ongoing copyright

infringement in Thailand. Persons legally carrying on businesses relating to films and filming are, therefore, protected economically. When considering the term “business undertaking” written in Section 38, we can then frame its interpretation to specifically apply to the business of renting, exchanging and distributing films which is continuously carried on as a regular trade and for profit. The business undertaken within the definition must have an effect on both aforementioned legal interest.

This paper proposes solutions to the existing interpretation problems: the Films and Video Act B.E. 2551 (2008) should be amended by including clear definition of “business undertaking” and the definition must be consistent with the underlying legal interest. The amendment should also make the punishment term for the offense more flexible in order to allow the court to exercise its discretion when hearing each case. Moreover, the amendment should make a clear distinction between an offense arising from business undertaking and an offense arising from mere undertaking for consideration. Punishment terms should be assigned to each offense differently and separately in an appropriate proportion to the wrongdoing. The amendment, if done, will result in greater justice in the criminal system.